

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
 a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
 și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
 Sibiu, strada Cismădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
 Manuscripte nu se înapoiază.

Cu 1-a Octomvrie v. 1885

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Prețurile abonamentului sunt însemnate în capul foi.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarhie cât și în România prin mandate postale (*Posta utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foi.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual pe lângă localitatea, unde se află, și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașile, în cari li s'a trimis diarul până acuma.

Administrațiunea diarului
„Tribuna“.

Sibiu, 30 Septemvrie st. v.

Situațiunea, pe care ni-o crează concetățenii nostri maghiari, devine încetul cu încetul insuportabilă.

Încă acum un an și jumătate, când cu turburările dela Cluj, s'a ivit temerea, ca nu cumva unii dintre frații nostri mai tineri ori mai iuți la fire să se lase a fi amăgiți de credința, că vor servi cauza națională, dacă vor pune la cale, cel puțin în dimensiuni mai mici, o respingere prin violență a actelor de violență.

De atunci și până acum am fost ținuți în o necurmată agitațiune.

După turburările dela Cluj au urmat alegerile, persecuțiunile pornite contra tinerilor nostri dela Cluj, Budapesta, Șemniț și Lugoj, procesele de presă, desființarea curții cu jurați din Sibiu, presiunile făcute în interesul reuniunii de „cultură“ din Cluj, animositățile ivite cu ocaziunea aniversării seculare a răscoalei dela 1784, conflictul dintre guvern și consistorul archidieceșan gr.-orient., desființarea reuniunii române agricole și, în sfârșit, când cu constituirea reuniunii de „cultură“ din Cluj, proclamațiunea așa numită „irredentiști“.

Din norocire pentru noi, partea cu deservire mare a elementelor inclinate spre acte de violență, simțind că Românimea nu este accesibilă pentru propaganda făcută de ele, se depărtează din mijlocul nostru și numai din depărtare lucrează pentru discreditarea oamenilor, care mențin spiritul de ordine în masele agitate de adâncă nemulțumire.

Deși aruncată în mijlocul acestor mase, proclamațiunea n'a produs asupra lor nici o impresiune, pentru-că sunt în Ardeal, în Selagiu, în Maramureș, în Țeara-Ungurească și în Bănat, câțiva oameni, care au știut să-și câștige destulă trecere la popor, pentru-ca să fie siguri, că fără

de scirea și învoirea lor nu se poate pune nimic la cale între Români din țările coroanei ungare.

Era destul ca proclamațiunea să fie, precum a fost, îndreptată și contra acestor oameni, pentru-ca ea să fie pretutindinea întimpinată cu cea mai deplină indiferență.

Ni se cere cu toate aceste, ca să respingem cu indignațiune acea proclamațiune; în cele din urmă chiar și oficiosul „Nemzet“ stăruie cu tot dinadinsul să o facem aceasta, lăudând pe aceia, care au și făcut-o.

De ce ni se cere aceasta?

Diarele române toate fără deosebire au desaprobat proclamațiunea; între oamenii politici ai nostri nici unul n'a aprobat-o; încercările guvernului de a găsi aici între noi complici ai „irredentiștilor“ au rămas zadarnice: ce sens mai are actul de patriotică „indignare“ ce ni se cere?

El ar fi, cel puțin indirect, un vot de încredere dat actualului regim: de aceea ni se cere și de aceea îl refuzăm.

Ceea-ce au făcut d-nii Dr. Popovici, Dr. Iosif Gáll, Moldován Gergely și Iosif Vulcan, nu mai pot să facă oameni, care țin să-și păstreze încrederea Românilor și reputațiunea de oameni cu independență de caracter.

Posițiunea oamenilor politici români față cu proclamațiunea „irredentiștilor“ e lămurită: ceea-ce este important în ea, exprimarea adâncii nemulțumiri, este un adevăr simțit de toți Români, pe care nici un om politic român nu-l poate „respinge cu indignare“, fără ca să se pună în conflict cu sentimentul public al Românilor, ceea-ce nici un politic rezonabil și independent nu va face. Această parte din proclamațiune poate să o respingă dl Dr. Popovici, dl Dr. Gall ori dl Moldován Gergely; aceia însă, care au curajul civic de a spune adevărul asupra propriilor lor sentimente, vor susține în toate împrejurările, că Români sunt agitați de o legitimă nemulțumire și că nu mai speră, că actualul guvern va pune capăt acestei nemulțumiri.

Ei spera însă, că mai curând ori mai târziu forța împregiurărilor va aduna în fruntea afacerilor alți oameni, care vor recunoaște, că resoanele de stat cer, ca cererile Românilor să fie ascultate, pe cât ele sunt legitime și potrivite cu interesele bine înțelese ale monarhiei și ale statului ungar îndeosebi. Ei *desaprobă* dar' *tendența* proclamațiunii și susțin cu toată tăria de convingere, că aici în statul ungar poliglot, ori în cel mai rău cas, în monarhia unitară, va trebui neapărat să ne asigureze mai curând ori mai târziu cea mai deplină libertate de dezvoltare.

Cu *indignațiune resping* oamenii politici români independenți numai *mijloacele* indicate în proclamațiune.

Ținem a trece în ochii adversarilor nostri drept nisce oameni de bună cre-

dință, și, dacă ni se pune cestiunea astfel, nu ne sfim a mărturisi, că prevedem și noi puțința unui conflict primejdios între noi și Maghiari, ba evitarea lui e așa zicând adevărată problemă a politicii noastre actuale. Oameni sunt și Români și dacă prin stăruință pacinică nu vor pute să ajungă a-și asigura pozițiunea ce li se cuvine, odată, în tot cazul foarte târziu, dar' odată de sigur ei le vor da ascultare oamenilor, care îi sfătuiesc să facă o opintire de a se impune cu forța. Nici odată însă nu va fi cu puțință ca cineva să-i determine pe Români a lupta ca nisce mișei prin ascuns, ca nisce asasinii și incendiarii. Aceasta o respinge tot Românul pătuns de valoarea neamului sau cu cea mai deplină indignațiune: vom lupta, când nu ne va mai rămâne alta, și vom învinge ori vom muri cu onoare în câmp deschis pentru interesele noastre proprii, cum în atâtea rânduri ne-am luptat pentru interesele monarhiei, dar' nu ne vom bate joc de numele nostru cinstit recurgând la arme mișești.

O respingere preste tot nu ni se poate cere, și dacă cu toate aceste ni se cere, o refuzăm, pentru-că, dacă n'am refusa-o, ne-am isola și am lăsa terenul deschis pentru elementele intransigente.

Acum, după-ce s'a făcut un atentat atât de grav asupra spiritului de ordine al poporului nostru, nu ne rămâne decât să luptăm cu însușită energie pe calea legală, dacă e vorba să nu pierdem trecerea pe care o avem.

Le cerem Românilor să stea pe pace, să rabde și să aștepte.

Nu avem dreptul de a li-o cere aceasta, dacă nu le făgăduim totodată, că noi prin luptă legală vom obține satisfacerea cererilor lor legitime, și din zi în zi tot mai puțin vom fi ascultați, dacă nu ne vom pute împlini făgăduința.

Nu ne rămâne decât să le zicem: Urmați-vă voi lucrarea în pace, că vom lupta noi singuri și vă vom spune, când singuri nu mai sperăm de a pute răbdi.

Altfel vom rămâne isolați, și va eși la iveală alt rînd de oameni, cu alte idei, cu alte tendințe și cu alt mod de a lupta.

În fața acestei situațiuni ne vine dela Careii-mari scirea, că congregațiunea comitatensă a votat un nou imposit drept contribuțiune obligată pentru reuniunea de cultură sătmăreană.

Quid nunc?

După datele statistice oficiale sunt în comitatul Sătmăruului asupra unei populațiuni totale de 293,092 suflete, **102,130 Români**: acestora li se impune a contribui pentru scopurile unei *societăți private*, în care ei nu sunt membri, pe care o resping chiar.

Ce trebuie să facem noi, ca să paralizăm impresiunea produsă de acest nou act de violență asupra maselor române și altfel agitate de nemulțumire?

Ne mărginim deocamdată a stăruia ca frații nostri sătmăreni, convinși că nu vor sta ei singuri în fața situațiunii ce li s'a creat, să-și impună deocamdată cea mai deplină rezervă.

După „L'Indépendance Roumaine“ hotărârile luate de consiliul român de miniștri ținut Joi seara sub președența M. S. Regelui României ar fi următoarele:

a se aștepta deciziunea puterilor reprezentate în conferința dela Constantinopol;

a se convoca adunările pe ziua de 15 Octomvrie;

a se concentra și mobiliza al 3-lea corp de armată, precum și mai multe regimente din al 2-lea;

a se păstra cel mai mare secret asupra negociațiunilor începute cu oare-cari cabinete străine;

a se continua inspecțiunile militare deja începute de Regele.

Evenimentele din Peninsula-Balcanică.

Varna, 8 Octomvrie n. Se scie că flota bulgară de pe Dunăre a fost dăruită Bulgarilor decătră Ruși și că e comandată de oficeri ruși; acum toată această flotilă se află la Ismail reținută acolo din ordinul guvernului răsesc.

Aci se află un mare număr de oficeri ruși demisionați din armata bulgară; din zi în zi se așteaptă plecarea lor.

Ieri au mai sosit din Rusia peste 100 de Bulgari, între cari și 3 oficeri.

Filipopol, 9 Octomvrie n. Se telegrafiază din Constantinopol că misiunea bulgară a fost primită decătră marele Vizir; nu se scie încă rezultatul întrevederii.

Înrolările în Bulgaria continuă mereu ori-ce om valid din ori-ce clasă a societății ar fi el, trebuie neapărat să se înscrie într'un corp oare-care.

Recruții sosesc mereu de pretutindeni.

Prințul a inspectat trupele concentrate în Yamboli; se scie că în fața acestui punct se află tăbărit grosul armatei turcesci dela granița Rumeliei.

Constantinopol, 9 Octomvrie n. Pare a se adevăra scirea că atât Poarta cât și puterile ar fi dispuse să recunoască unirea Bulgariei cu Rumelia. Iată pe ce basă se va face această unire: Principele Bulgariei va fi în același timp și guvernator al Rumeliei; administrațiile și adunările celer două provincii vor urma a fi separate; cu alte cuvinte se admite numai o unire personală.

Sofia, 9 Octomvrie n. Bulgarii sunt hotărâți să apere cu ori-ce preț unirea lor; ei speră că puterile o vor recunoaște la urma urmelor; în cas contrar, ei vor lupta până la cel din urmă om. Nici într'un cas însă ei nu vor îngădui depunerea prințului Alexandru.

Pentru unire vor lupta toți Bulgarii; în contra depunerii prințului vor lupta chiar Musulmanii, pe cari dînsul în totdeauna i-a apărat și i-a spriginat.

Varna, 9 Octomvrie n. Poarta este încredințată că Sârbia voiesce să ocupe districtul Cossovo. Sârbia este hotărâtă să întreprindă o acțiune chiar dacă ar fi sigură că va fi bătută; înfrângerea ei va pune din nou pe tapet cestiunea sârbească.

Poarta a atras atenția ambasadurilor asupra calamităților ce pot decurge din acțiunea Sârbiei, care ar provoca neapărat o mare agitație în Muntenegru, Bosnia, Hertegovina și ar atrage neapărat și pe Austria în conflict. Poarta a

cerut chiar formal desarmarea Sârbiei, motivând această cerere pe interesele generale ale păcii.

Adrianopol, 9 Octomvrie n. Concentrarea rediflor urmează; ei sosesc die toate părțile și sunt îndreptați fără întârziere spre frontiera sârbă și bulgară.

De aci au plecat încă 8000 de oameni la Mustafa-paşa, unde se lucrează cu activitate la restabilirea punții; în locul lor au venit alți 11,000 soldați.

Constanța, 9 Octomvrie n. În cas când Grecia ar înainta spre Ianina și Sârbia spre Cossovo, Turcia este hotărâtă să lupte până la cel din urmă om.

Puterile fac mari eforturi pentru a împiedea pe cele două mici regate să o atace pe Turcia.

Cu toate eforturile ambasadorului sârb din Londra, dl Miatovici, cabinetul englez arată o mare rezervă față de aspirațiile sârbesci. Toată Englitera n'are pentru moment în această cestiune decât o singură politică: a o împiedea pe Rusia să își întindă înfrigurarea sa asupra Dunării, și ea este foarte dispusă pentru o înțelegere cu Austro-Ungaria, ale cărei interese se consideră ca identice cu acelea ale Engliterii. În Londra se recunoaște că unirea Rumeliei cu Bulgaria este un fapt deplin, care este preste putință să mai fie anulat cu totul, dar se privesc cu mare răceală dorințele Sârbiei și ale Greciei de a trage avantaju din acest fapt.

Nu discutăm.

Dilele aceste părintele Metropolit Miron Roman și-a cules „cucuruzul”. Precum se vede însă, prototipul omului prevădător, întru fericirea pomenitului metropolit Andrei, nu s'a îngrijit, ca urmașii săi să aibă unde să-și pună „cucuruzul”. Urmașul aghi în scaun a socotit dar, că nu-i rămâne decât să-și pună „cucuruzul” în cancelaria metropolitană și să mai recureze și o duzină de seminaristi ca să îl sfărame.

Nici că se putea mai nimerit, — dice unul dintre oamenii dispuși a glumi; — în cancelaria metropolitană și așa nu se lucrează nimic, se se sfărame cel puțin „cucuruz”, dacă nu altă.

Șcim acum de ce s'a amânat congresul, — dice altul; — cancelaria metropolitană e ocupată cu „cucuruz”.

Dar' ce ne mai și trebuie congres, — dice al treilea: — Românul, dacă are „cucuruz”, nu îi mai trebuie nimic.

Sunt bune glumele, căci înveselește viața, le facem și noi, când e vorba de lucruri puțin serioase; astădată ne-ar veni să consultăm o comisiune de psihiatri, dacă mai e de glumit, când cancelaria metropolitană e întrebuințată drept magazia de „cucuruz”.

Supărat cu toate aceste de glumele „cucuruzului” înalt Preasfinției Sale Părintelui Metropolit Miron Roman, „Telegraful Român” scapă din vedere, că din considerațiune pentru

scaunul metropolitan, noi nici că am luat notiță despre scandalul din reședința metropolitană, și publică în numărul dela 10 Octomvrie st. n. un lung articol, din care le comunicăm cetitorilor noștri următoarele probe de stil:

„Se lucră cu plan bine chibzuit, se lucră cu plan la ruina bisericei noastre, și astăzi nu este Român, care să nu recunoască această stare de lucruri, nu este Român, care să nu se întrebe: unde vom ajunge pe calea aceasta cu prigonirile bine chibzuite ale străinilor.

„Sunt oameni în biserica noastră, cari accelerează intenționată ruina a bisericei noastre, sunt oameni puși de însași biserica noastră la pađa tuturor aședemintelor ei, și acești oameni n'au nici o inimă cătră biserică.

„Se lucră deci de oamenii bisericei, ca să ni se poate dice: „Perirea ta din tine Israile”.

„Și ca să se poată lucra și mai cu efect, acești oameni ai bisericei, cari la tot cuvântul poartă în gură sfântul nume al marelui Șaguna, față cu tipografia fundată de Șaguna, pentru ajutorarea veduvelor preotese, au fondat ei o tipografie, care întră altele și-a scris pe steagul său și devisa: isbândă față de actualul cap al bisericei gr-or. române din Transilvania, fie chiar cu ruina bisericii.

„Vorbind pentru credincioșii bisericei noastre și voim să fim bine pricepuți.

„Dela înființarea sa, diarul ortodoxilor noștri a lucrat cu multă stăruință în direcțiunea croită.

„Ținta principală a fost persoana arhiepiscopului nostru, căci se dice în scriptură: „bate-voiu păstorul și se vor risipi oile turmei”.

„Urmare logică.

„Actualul arhiepiscop ne periclitează biserica, și ne mănă congresul, căci Românii trebuie prigoniti, dice curentul de aghi politic, și actualul arhiepiscop tras în tină, dic fostii oameni ai „Telegrafului Român”.

„Înțelegem, dacă „Gazeta Transilvaniei” continuă mereu cu murdăriile sale, pentru-că ea ne-a fost totdeauna dușmănoasă, încât fericitul Șaguna fu silit a o afurisi; dar' cum stăm cu ortodoxii noștri?

„Este pornită o învâșunată furtună asupra bisericei noastre, și ea e pontențiată decătră unii din fii bisericei.

„Credincioșii bisericei noastre se o scie aceasta, și se și-o noteze pentru orientarea lor.

„Va veni poate timpul, când cărțile se vor deschide și faptele se vor vedea. Va veni și timpul acesta.

„Până atunci se scie toți credincioșii bisericei noastre, cine sunt cei cu tendențe periculoase bisericei.

„A răbdad foarte mult, așa ne-a spus arhiepiscopul nostru în sinodul anului acestuia, a răbdad mult și încă va mai răbda.

„Este cestiune de conștiință a Excelenței Sale, cât va mai răbda”.

Cetitorii noștri de sigur ne vor aproba, dacă în împregiurările actuale fi vom cruța și nu

vom intra în discuțiune asupra unor cestiuni, care devin din și în și mai desgustătoare.

Abia trece și dată dela Dumneșu fără-ca să ni se facă imputări pentru rezerva ce ni-o impunem față cu metropolia din Sibiu și, numai cedând stăruințelor celor direct interesați, eșim din când în când din această rezervă, promițând totdeauna, că vom reveni mai cu din adins, când situațiunea va fi mai oportună ca astăzi.

Ne mărginim dar' și de astădată a constata, că e ridicol de tot, când, fiind vorba de Părintele metropolit Miron, se dice „bate voi păstorul și se va risipi turma”, căci un „risipitor” poate fi celebrul urmaș al Marelui Andrei, dar' „păstor” n'a fost nici odată și judecând după scandalul cu „cucuruzul”, nici nu mai are să fie vre-o dată.

De aceea trebuia neapărat să fie părăsit de toți oamenii cu oarecare independență de caracter, care vor să lucreze ceva, ca să-și petreacă în toată țigă cu pociumbii din grădină, cu „cucuruzul” și cu celelalte obiecte ale afecțiunilor sale „părintesci”, dar' în tot cazul nu „păstorească”.

Cronică.

Principele de coroană va pleca Mercuri la Gurghiu. Se anunță prin diarele din Viena, că părechia moștenitoare va face, înainte de venirea la Gurghiu, o vizită părechei regale române la Sinaia.

Arestare. „Kolozsvári Közlöny” scrie: În zilele trecute cu ocaziunea țirului de țară din Lăpușul-unguresc, secretarul episcopului valach din Gherla a cuvântat publice pentru Români, ear' pe Ungaria și pe Maghiari i'a defăimat tare. Alor doigendarmili s'a părut prea mult aceasta, i-au prins pe d' secretar și solgăbirul i'a pus numai decătră la răcoare.

Procesul pentru agitație urnit în contra avocatului din Orăștie Dr. Avram Tincu, s'a pertractat în zilele aceste la tabla reg din Mureș-Oșorheiu. Tabla reg. a aprobat sentența judecătorei de prima instanță, în urma căreia acusatul a fost absolvat din lipsa stării faptice.

Perchisițiuni domiciliare. Din Caransebeș, i-se scrie „Luminătorului”: Severinicii, că evenimentele din Peninsula Balcanică, atât de aproape de frontierele monarhiei austro-ungare, vor da din destul de lucru regimului nostru, și că fantoma numită „irredenta română”, după care cu atăta sete vênără în desert sbirii lui Tisza, cel puțin acum nu va mai beliniști creerii înfierbântăți ai fraților Maghiari. Dar' s'au înșelat amar! Răstoarne-se universul, Maghiarul n'are grije, — dacă poate numai să sugrume ori-ce mișcare națională și mai cu seamă dacă poate asupra pe bietul Român, care de atăția ani e prada sa. Dovadă ne sunt perchisițiunile cele mai noue ddto 6 Octomvrie st. n., când în timpul nopții se călcără locuințele d-lui N. Popovici, profesor de cant și musică și a d-lui inginer A. Diacon, prin judele dela tribunal, Szabó, care era însoțit de căpitanul orășenesc și

de mai mulți gendarmi. Domnii nu se sfîră a ceti epistole, răsfundără partituri de cântări naționale, răsturnară și întoarseră toate după placul lor, aflară multe lucruri în decurs de 1½ oară, dar' de proclamațiuni irredentiste — n'au dat. Pe dl profesor Patr. Drăgălina i-au citat și ascultat înaintea tribunalului tot în asemenea cauză. Un adevăr netăgăduit rezultă din toate eforturile stăpânilor noștri, și adevă, că totdeauna, decăte-ori vêneară după „Irredentiști români”, pușcă câte un țap. Se mai asteaptă, după-cum se aude, și alte călcări de case, precum și tragerea în judecată a mai multor fruntași români! Primească dl Szabó, care de altcum este un om de tot respectul, asigurarea, că rușinea ce se pune prin aceste perchisițiuni pe obrazii săi, nu o va pute spăla nici cu totă apa Timișului.

Maghiari recuceriti. Sub acest titlu cetim în „Kolozsvári Közlöny” de astăzi, că în comuna Piștișul-de-jos — comitatul Hunedoarii — au trecut 18 Maghiari romanisati dela confesiunea gr-or. la cea ev.-reformată. Salutar început — dice corespondentul diarlui clujan — și ar fi de dorit să întimpe imitare în mai multe locuri ca un fel de succese a celor străduințe salutare, de care sunt pînunși conducătorii comitatului nostru în interesul maghiarisării. — Mincinoși sunt astfel toți aceia, care au obrazul, de a o mai spune, că Maghiarii nu umblă întru a maghiarisa naționalitățile. În-trebarea e numai, că de Români le va succede oare a-i maghiarisa? deoare-ce noi suntem pe deplin convinși, că și acei 18 rățeciți au trecut numai la altă confesiune, mai scii din ce pricină, ear' de neamul lor nu se vor lăpăda nici odată.

Ministrul unguresc de finanțe a exmis un cercular, în care se provoacă autoritățile competente ca cu ocaziunea cererilor de paspoarte pentru străinătate, eventualii suplicați supuși taxei de eliberare dela miliție, să fie obligați a asigura taxele aceste. Pentru acest scop, la cererea trimisă ministrului, se va alătura și un extras al inspectorului de dare.

Concurs. La 15 Octomvrie v. viitor se va ține concurs, la ministerul domeniilor din România pentru ocuparea a trei burse pentru studiul silviculturii la scoalele din străinătate.

Pentru fortificațiile Bucureștilor a sosit — dice „Românul” — la regimentul de geniu un transport din materialul cupolei franceze, dela transport Saint-Chamont. Vagoanele noastre — adauge numitul diar — neputend ține asemenea greutate enorme, materialul acesta s'a adus pe vagoane franceze, împreună cu macarale puternice, fără de cari descărcarea ar fi fost imposibilă. Ieri trebuia să sosească un al doilea transport din materialul francez, așa că la 4 Noemvrie sperăm a asista la celebrele experiențe ce va face regimentul de geniu. Cu această ocaziune e rugat dl director al căilor ferate române să observe vagoanele franceze și să cumpere și pentru liniile române asemenea vagoane, cari se supoarte 25 tone greutate. Materialul cupolei germane deși mai ușor cu mult, a rupt vagoanele române. O să avem ocaziuni — termină „Românul” — de a transporta mari greutate pe liniile ferate.

Un ordin al ministerului de resbel din România, împedecă pe soldații bacalaureați de a lipsi din casarmă și a dormi acasă.

Foita „Tribunei.”

Aripa câmpului.

Poveste

de

Alexandru Tuducescu.

(Urmare.)

Aripa Câmpului se tot uită și se uită și frații săi, dară tus-șese ochii nu vędură nimica. Vędi bine! de unde să-l zărească?! când Inima Pamântului era

Capul
Ca macul,
Picioarele
Ca sucitoarele,
Mănilor
Ca fusele.

— Hm! hm! Caută mēi, cu câtă greutate am scos eu dela smei desăgii ceia și acum — când să-mi vęd răsplată în palmă, — un nimuric ca asta să-mi i fure numai așa pe nimica?! Dar' cum voi merge eu fără ispravă la împăratul, că me vor huli toți oamenii?! Dar' decăt să fiu hilit și arēt cu degetul, mai bine — — — și Aripa Câmpului, dacă se gândi așa în mintea lui, voi să se junghie cu sabia de necaz, dar' din întâmplare îi veni un gând bun în minte.

— Stai, mână ticăloasă, dișe el, că — dacă am fost eu harnic până acum, voi pute aduce cumva la ruina asta pe Fata Ciumi din capătul lumii!

* * *

Și atunci își trimise frații cătră casă, eară el o luă înapoi. După-ce ajunse noaptea într'o pădure — se dete jos, dar' nu puti să adoarmă de năcăjit.

— Hm! că prost am fost eu, — când mi-am trimis frații acasă; baremi unul de ar fi cu mine, să-mi mai țină de urit! Așa se gândi el atunci și se luă mai departe — până-ce nu ajunse la o apă mare.

În apă vędă pe un om, care sta cu gura în apă și tot striga:

— Tulai Doamne, că mor de sete! Tulai Doamne, că mor de sete!

— Ce ț-i-e omul neîndestulit!? Dar' bea omule! câtă-ți trebuie. Tu cu gura în apă și tot te vaieri — că mori de sete?!

— Dar' cum, amarul meu! să nu mă vaieri, că mă tem — să nu o beau toată, și apoi ce voi mai bē?

— Mēi, că tare om trebuie să fi tu?!

— Să fiu tare?! Da cum mă poți lua așa în taină?! Mai tare-i acela, care a omorît trei smei și pe muierile și pe mama lor.

— Că eu sunt acela, mēi!

— Tu ești?! Dar' acum unde mergi?

— Mē duc să mă înșor.

— Mēi, du-mă și pe mine, că oi pune o vorbă bună pentru tine, că ești om bun și de omenie! Baremi mi-i da odată și mie de beut.

Acesta, vedeți! era: Omul Setea.

Și se duseră ei — Aripa Câmpului și cu Omul Setea, se tot duseră — până-ce nu deteră de un om, care ara su 6 pluguri și pe cum ara, bresdele toate le îmbeuca și totuși se cânta:

— Tulai Doamne, că mor de foame! Tulai Doamne, că mor de foame!

— Ce te cânti omule! că ai destul dinaintea ta?

— Are amarul destul.

— Mēi, că tare om trebuie — că ești tu?!

— Dacă și eu sunt tare, cât de tare trebuie să fie acela, care a omorît 3 smei și muierile și pe mama lor.

— Mēi, că eu sunt acela!

— Tu ești?! Dar' acum unde te duci?

— Mē duc, să mă înșor.

— Mēi, du-mă și pe mine, că oi pune o vorbă bună pentru tine, că ești om bun și de omenie! Baremi mi-i da odată de mâncare.

Acesta a fost: Omul Foamea.

.....

Și eară se duseră ei, — Aripa Câmpului și cu Omul Setea și cu Omul Foamea și deteră de un om, care tot țintia și se cânta:

— Tulai Doamne, că nu mai am — unde ținti! Tulai Doamne, că nu mai am — unde ținti!

— Cum, să nu mai ai, omule?! Dar' țintesc odată, că largă-i lumea!

— O Doamne! dacă țintit-am acumă toată lumea și nu mai am unde.

— Mēi, că tare om trebuie, că ești tu?!

— Nu-ți mai bate joc de mine, omule! Tare-i, dēu! acela, care a omorît 3 smei și muierile și pe mama lor.

— Dacă io-s acela mēi!

— Tu ești?! Da acumă unde mergi?

— Merg, să mă înșor.

— Du-mă și pe mine, mēi! că oi pune o vorbă bună pentru tine, că ești om bun și de omenie. Baremi mi-i lăsa, să țintesc și io odată.

Și acesta era Omul Țintilă.

.....

Se duseră acum — Aripa Câmpului și cu Omul Setea și cu Omul Foamea și cu Omul Țintilă și nu se opriră — până ce nu dădură preste un om schiop, cu peatră de moară legat la un picior, care tot fugea și striga:

— Tulai Doamne, unde să mai fug? Tulai Doamne, unde să mai fug?

— Da fugi, omule! că largă-i lumea.

— Că fugit-am pe tot locul.

— Da tare om trebuie, că ești tu, mēi!?

— Aș?! eu nu-s tare, ci-i tare ăla, care-o omorît 3 smei și muierile și pe mama lor.

— Că io-s acela, mēi!

— Tu ești?! Dar' unde mergi?

— Mē duc, să mă înșor.

Manevrele flotei române. Pe vaporul „Stefan-cel-Mare” se afla M. S. Regele României însoțit de d-nii miniștri Fălcoianu, Radu Mihailu și d. colonel Dumitrescu-Maican ca comandant suprem și arbitru al luptei. Atacul s'a dat de vasele „Mircea”, „Grivița”, „România”, „Rahova”, „Opanes”, „Veghetorul” și „Poterașul”, comandate de d. colonel Urseanu, și a fost îndreptat în contra vaselor torpilor „Alexandru-cel-Bun”, „Rândunica” și „Șoimul” de sub comanda d-lui maior Drăghicescu, cari apărau trupele de pe uscat. Vasele de atac înaintară dela cotul Pisice, către vasele torpilor postate în fața casarmei Flotei unde trecerea se presupunea, că era închisă prin torpile. După ce au reușit a-și deschide o trecere, în care timp două pontoane au fost aruncate în aer prin torpile, vasele de atac au năvălit asupra vaselor torpilor și debarcând echipagiile au atacat trupele de pe uscat, reușind a rămâne stăpâne pe pozițiune. S'a putut observa cu satisfacțiune, că reușita manevrelor a întrecut ori-ce așteptări prin ușurința și exactitatea mișcărilor vaselor. D. căpitan Colinski este unul din ofițerii care s'a destins în manevrarea șalupelor torpilor. Efectul exploziunii celor două torpile aruncate, a fost admirabil și, se dice, că M. S. Regele ar fi rămas pe deplin mulțumit.

*

Generalul Brialmont. Se vorbește necontenit de punerea în retragere a generalului Brialmont. Diarele ministeriale nu desmint categoric lucrul, dar' declară că punerea în retragere nu s'a făcut și că eminentul general a cerut numai un concediu de o lună.

Se știe că generalul Brialmont are o bună parte din timpul său luată de înalta direcțiune a întăririlor din România. Dînsul, în această privință, a avut chiar oare-care neplăceri cu ministerul Frère-Orban. Generalul are, se dice, și alți colaboratori belgieni, cari îl ajută în această mare lucrare, care ar fi urmărită cu mult interes într-o cancelarie străină. Aceasta ar explica concediul marelui inginer militar român și sgomotul retragerii sale prea timpurie.

*

Domnul D. Popovici, baritonul dela opera din Bucuresci petrece de vre-o câteva zile în Sibiu și are de gând să dea în decursul acestei săptămîni un concert. Ieri a debutat dl Popovici la soareaua reuniunii femeilor evang. din loc, despre care una dintre foile germane din loc scrie în numărul de azi următoarele: „Soareaua a doua a reuniunii femeilor evang. din loc ținută ieri în sala „Gesellschaftshaus” a întrecut Premiier-ul în ceea-ce privește numărul public și programa interesantă. De astă dată nu poate rămîne neamintită afabilitatea dlui D. Popovici, cântăreț la opera din Bucuresci, declarându-se gata a executa vre-o câteva piese. Dl Popovici, care dispune de o voce admirabilă, a secerat aplauze frenetice”.

Cuvânt

ținut în 22 Septembrie st. v. 1885 la sărbătoarea sfintei Sofii, patroanei scoalelor centrale române din Brașov, de prof. gimn. I. Popa.

(Urmare și fine.)

Pentru-ca materialul primit se poate fi asimilat în sufletul școlarilor, mintea lor trebuie să-l cearnă, să-l frămînte, să-l discompună, să-l ordoneze; părțile folositoare să le prefacă în mîduva și sângele sufletului lor, și din toate să

— Du-mă și pe mine, omule! că oi pune o vorbă bună pentru tine, că ești om bun și de omenie. Mi-i lăsa baremi — se fug odată.

— Asta o fost Omul Fugilă.

Se dusecă — Aripa Câmpului și cu Omul Setea și cu Omul Foamea și cu Omul Țintilă și cu omul Fugilă — și deteră preste un om, care era îmbrăcat în 12 cojoace și ședea între 12 stângini de lemne și totuși sgriburia de frig.

— Vuuu, Vuuu, că frig-u-mi-i! Vuuu, Vuuu, că frig-u-mi-i!

— Cum poate, să-ți fie ție frig — când 12 cojoace ai pe tine și te încălzești la foc din 12 stângini de lemne?! Tare om trebuie că ești tu, mă!

— Tare-i cel ce omorî 3 smei și pe muierile și pe mama lor. Tulai Doamne, că frig-u-mi-i! Vuuu!

— Măi, că eu sînt acela!

— Tu ești??!! Dar' amu unde te duci?

— Mă duc să mă însor.

— Da du-mă și pe mine, măi! că oi pune o vorbă bună pentru tine, că ești om bun și de omenie. Doară m'oiu încălzi și eu odată la casa ta.

— Acesta fu: Omul Sgriburilă.

(Va urma.)

caute a forma un întreg, care se-l poată numi averea nedespărțită a spiritului lor cugetător.

În chipul acesta bieții tineri români aflători pe la scoale străine nu se aleg în cele din urmă, decât cu o sumă de cuvinte neînțelese și cu o mulțime de cunoștințe sarbede, de al căror cuprins ei nu sînt în stare a-și da nici o socoteală, și numai mai târziu, după multă muncă și osteneală, după multă pierdere de timp scump, numai după ce și-au însușit mai bine limba străină, ajung ei a înțelege și a se alege și ei cu câte o fărîmă de cunoștințe din felurite obiecte de învățămînt, ce li se propun în școală.

Dar' nu acesta singur este inconvenientul, ce a îndemnat pe bătrânii poporului nostru dela 1860 să pună temeiul la scoalele lor secundare.

Cu mintea lor ageră ei au vădut și recunoscut, că în scoalele străine tinerii români își ruinează sufletul lor romanizat, învățând acolo obiceiuri și datini străine, învățând numai istorie străină; neglijînd și uitînd și desprețuindu-și adeseori limba mamei lor, desprețuind obiceiuri și așezămînte românesce și rămînînd fără nici o cunoștință de istoria și de viața sufletescă a neamului lor, întemplantu-se adeseori că ajung a-și tăgădui originea lor, a se îndulci de lucrurile străine și a se simți fericiti, că pot și ei să se socotească ca făcînd parte din vre'un neam străin.

Aceasta a fost cu deosebire, de ce fericiti fundatori au voit să ferească pe fii lor ca de cea mai mare primejdie.

Au voit să ferească pe fiii lor de a fi orbi pentru tot ce e bun la poporul lor; să-i ferească de a căuta binele tot în depărtare; să-i ferească, de a fi ei ca atîți fii rătăciți și nemernici, altfel oameni destul de învățați, cu destulă știință, cari au avut însă nenorocirea să trăiască mai mult printre străini, fără să fi avut mai înainte ca basă o creștere națională; oameni spoți cu un fel de lustru de cultură modernă, cari-și bat joc de lucrurile românesce; își bat joc de limba lor strămoșiască, cari iau în rîs obiceiurile, datinile, așezămîntele și aspirațiile românesce, înălțînd și glorificînd virtuțile altor popoare străine pe ruinele domniștii poporului lor.

Bătrânii poporului nostru au dorit, că fiii lor să fie crescuți românesce, să fie români buni, cu inimă verde românească, nemolipsiți de aerul înecumut al cosmopolitismului, care înneacă ori-ce simț de iubire și de alipire către neamul lor.

Bătrânii poporului nostru cu mintea lor ageră au vrut să-i vadă pe fiii lor feriți de a măsura lucrurile românesce tot după măsura lucrurilor, ce le-au vădut în străinătate.

Ei n'au vrut, ca inima fiilor să fie copleșită de ideale străine; n'au voit, ca lucrurile străinilor să se lipească de sufletul lor astfel, ca pentru lucrurile românesce simțul inimii lor să fie timpit cu deservire.

Nu, că fericiti întemeietori ai scoalelor noastre ar fi avut de gând să îngrădească pe fiii lor cu un zid despărțitor decătră străini.

Ideile, de cari erau ei stăpîniți și povățuiți în privința aceasta, au fost, că copiii lor au să prețuiască și să caute a-și însuși tot ce au bun alte națiuni, fie pe tărîmul artelor, fie pe tărîmul științelor, fie pe tărîmul limbei și literaturii lor. Acestea toate bătrânii întemeietori ai scoalelor noastre au avut ferbinte dorire, ca fiii lor să le învețe și să le cunoască cu deservire.

Căci ei au dorit, ca fiii poporului lor să cunoască comorile sufletesci, cari sînt cuprinse și grămădite în literaturile vechi și moderne, și înainte de toate să cunoască limbile popoarelor din patria noastră, cu cari fiii lor au să trăiască la olaltă și cu cari ei sînt siliți să vină în strînsă legătură de afaceri zilnice.

Căci lămurite convingeri purtau ei în sufletul lor, că cu cât fiii lor vor cunoaște mai multe limbi, cu atîta vor fi ei mai bogați sufletesce și cu atît mai harnici pentru viață.

Prin urmare nu în chip egoistic, nu în chip exclusivistic au avut ei de gând să puerceadă la opera creșterii și luminării tinerimei poporului lor.

Departa a fost de înaltul lor suflet o astfel de gândire înjositoare.

Departa a fost de ei idea, de a sădi în sufletul fiilor lor un spirit de ură sau de vrăjmășie în contra străinilor, în contra ideilor lor de propășire pe felurite tărîmuri ale vieții lor private și publice.

Au vrut numai să-i ferească de a înălța pe alte popoare pe socoteala neamului lor, și din contră, a-i face să prețuească binele și virtuțile, ce le are poporul lor; să nu micșoreze valoarea, ce poporul lor o are în faptă.

Pentru-că bătrânii poporului nostru dela 1850 în sufletul lor românesc luminat de înalte și pîntrunătoare gândiri, aveau neclătită convingeri că precum nu toate florile sînt de o potrivă, astfel nu sînt de o potrivă nici oamenii și nici popoarele în privința însușirilor lor firești, ci fiecare dintrînsese are unele dispozițiuni sufletesce particulare, și că numai ținînd seamă de aceste însușiri și dispozițiuni sufletesce firești ale lor, poate fi vorba de o adevărată și naturală dezvoltare și propășire a lor.

Eată deci, onor. adunare, atâtea îndemnări, cari i-au făcut pe bătrânii frunțași ai poporului nostru brașovean să-și creeze cu multă trudă și cu mari jertfe scoale românesce, cu limbă

românească, ca printrînsese să se pună temeiul unei creșteri mai bune a tinerimei noastre, care nu poate fi decît națională.

Căci înrădăcinată în ei era credința, că numai în scoale românesce poate un tînr român să învețe a-și prețui limba mamei sale, care este vestimîntul caracteristic al spiritului său, și în care aceste se mișcă liber și puternic.

Nu mai în scoale românesce învață el să stimeze obiceiurile cele vechi laudabile, datinile, sărbătorile naționale, în cari viețuiesc spiritul individualității poporului său.

Nu mai în scoalele românesce învață tînrul român să cunoască toate lucrurile laudabile, ce le-a servit poporul său în timpurile vechi și noue.

Nu mai aici va înveța el să cunoască caracterul poporului său, comorile lui sufletesce, cari sînt învăluite în poeziile, în povestile, în proverbele, în glumile și ghicirile lui, în datinile lui sociale și înainte de toate în virtuțile lui militare, cari au înălțat mărirea neamului său și au cîștigat numelui românesc titlul de glorie și de adevărată mîndrie națională înaintea străinilor, înaintea națiunilor celor mai culte din lume.

Nu mai prin scoalele naționale i se va însufla lui iubirea către neamul său și către cei de un neam cu el și entusiasm pentru aspirațiuni și ideale naționale, și prin aceea se va deștepta întrînsul acea mîndrie și fală nobilă, care îl face pe om să se rușineze a face ceva nevrednic de numele poporului său.

Astfel au gândit; astfel au lucrat bătrânii întemeietori ai scoalelor noastre.

Au gândit și au lucrat ca adevărați Români, inspirați pentru înălțarea neamului lor, învățați pentru binele și propășirea poporului lor.

Luminarea și fericirea poporului lor a fost ținta doririlor lor, a fost speranța cea mai dîntău și cea mai de pe urmă a lor, în ceasul, când cei mai mulți dintrînsii au pus piciorul pe pragul veciniei.

Dar' ce vom dice de acei puțini prea venerabili bătrani, cari au mai rămas din numărul bătrînilor dela 1850, ca nisce stejari bătrani într-o dîmbrăvă tînră?

O, este cu neputință, să se descrie bucuria ce trebuie să o simță un Manole, un Radovici, un Radu Pascu și cu deosebire prea sfințitul episcop al Caransebeșului I. Popasu privind după atîta ani, la apusul vieții, opera sufletului lor!

Este cu neputință să se descrie cu vrednicie sentimentele, de cari trebuie să fie pîntruns sufletul lor pentru înflorirea și mărirea instituțiunii create de sufletul lor înainte cu 35 de ani!

Să fim deci, onorabili domni, cu recunoștință către binefăcătorii noștri cei mai mari, căci ei au contribuit a converti spre o viață ideală străduințele poporului nostru.

Cea mai grozavă crimă, de care să ferească cerul pe fiii poporului nostru, ar fi, dacă noi urmașii lor am fi nisce ingrați, lipsiți de simțul recunoștinței.

Un popor, ce-și uită de binefăcătorii sei, care nu-i stimează, care nu se inspiră de ideile și de faptele bărbaților lor binefăcători, nu este vrednic să trăiască!

Să ne aducem totdeauna cu vrednicie aminte de numele lor, de ideile, de cari au fost povățuiți și de faptele lor.

Să ne întipărim afund în inima noastră trăsăturile nobilului lor caracter, străduindu-ne a ne face vrednici de dînsii prin cugetări înalte ca ale lor, și prin fapte nobile precum au fost faptele lor.

Dar' cu deosebire să căutăm să păstrăm și să facem se înflorească mărirea instituțiune, ce ei ne-au lăsat-o nouă de moștenire.

Să ne placă a ne deschide și noi inima și puna noastră pentru scopuri bune și folositoare neamului nostru.

Un cuget luminat de înalte gândiri; o inimă curată și însuflețită pentru lucruri bune și de obște folositoare, precum și o voință puternică de a face aceea, ce ne descopere sufletul nostru, — eată tot, ce întemeietorii scoalelor noastre au dorit, au sperat și au așteptat dela noi, urmașii lor.

Și acum mă îndrept către tine, iubită tinerime studioasă.

Tu ai fost obiectul de căpetenie al gândirilor, aspirațiilor și speranțelor fundatorilor.

Tu erai idealul, spre care erau așintite toate străduințele și opintirile lor.

Vouă cu deosebire vă pun la inimă aceea, ce ei au dorit și au așteptat să fiți voi.

Căutați totdeauna, să justificați legitimizele lor dorințe și speranțe.

Fiți totdeauna aceea, ce dînsii au așteptat dela voi, ce au dorit să fiți voi.

Purtați-vă totdeauna astfel, ca prin virtuțile voastre intelectuale și morale să măriți renumele instituțiunii create de dînsii.

Fiți muncitori, stăruitori și fără preget pe câmpul carierei, ce vi-o ați ales, și fiți siguri, că munca voastră va fi însoțită de necalculabile binecuvîntări cerești.

Munca spiritului vostru vă va face veseli și voioși, căci vesel și bine dispus trebuie să fie omul, în care este viu și puternic sentimentul datoriei.

Munca voastră va îndoi și va înălța puterile voastre sufletesce, și va face să călcați sigur pe cărarea științelor și să căutați și să găsiți adevărul, la care țințese străduințele voastre zilnice.

Munca spiritului vostru vă va face mulțumiți cu voi înșivă, cu soarta și cu întâmplările vieții voastre.

Căci nici o mulțumire și nici o bucurie nu se poate asemîna cu bucuria și mulțumirea, ce o simte omul muncitor pe câmpul științelor, care și-a împlinit cu conștiință și cu exactitate datorita sa.

Munca spiritului vostru însă vă va feri totodată de multe gânduri rele și de multe apucături și întreprinderi rele, la care sînt expuși tinerii, cărora le place să petreacă timpul în comoditate.

Gândiți-vă totdeauna la binele cel mare, ce rezultă din munca spiritului vostru.

Gândiți-vă, că rezultatul muncii voastre spirituale are să înalte prestigiul vostru și renumele poporului, din care vă trageți.

Gândiți-vă, că poporul nostru poate să-și câștige un nume bun în lume numai astfel, dacă fiii, din care se compune, și cu deosebire fiii, cari sînt chemați a se ocupa cu cartea, vor căuta să-și pună ideile lor nobile mai sus, decât cum și-le pun fiii națiunilor străine.

Căci numai astfel este cu putință o sigură biruință în lupta de întrecere spirituală a națiunilor luminate.

Românului student nu-i este iertat să rămână îndrăgostit studentului străin, nici în voință, nici în stăruință, nici în putere spirituală.

Căci pe nici un teren al vieții sale private și publice nu-i este iertat Românului să-l întrecă străinul. Și de ar fi acela descendentul ori-cărei națiuni luminate și puternice din lume.

Căci Dumnezeu a împodobit pe Român cu frumoase daruri trupești și sufletesce.

Ta dat putere și frumseță trupească; i-a dat o minte sănătoasă firească, după cum rar o vei pute vedea la alte națiuni.

Nu noi Românii o dicem aceasta despre noi, cu scop de a face laudele poporului nostru.

Străinii au dis-o și o dic mereu spre lauda numelui nostru.

Căutați deci, iubiti studenți, să justificați aceste păreri ale străinilor pronunțate în favorul nostru.

Nu îngropați talentul, care Dumnezeu l-a dat cu profuziune poporului nostru.

Căutați a-l desvolta cu înțelepciune, avînd în vedere totdeauna țelul aspirațiilor îndreptățite ale fundatorilor gimnasiului nostru și ale minții voastre lămurite.

Dar' nu perdeți nici odată din vedere, a vă împodobi inima voastră cu tablouri de virtute.

Toate străduințele voastre, toate opintirile voastre, toată munca sufletului vostru, împreună cu toate științele cîștigate, vor fi fără preț, dacă inima voastră va fi seacă, săracă de sentimente nobile morale.

Sentimentele morale ale inimii voastre vor fi călăuzii voștri prin viață, vor fi acul magnetic, care vă va povățui și va îndrepta pașii voștri printre stîncile primejdioase ale corupțiunii.

Nu mai luminați de razele binefăcătoare ale științei și împodobiți cu virtuți de tot felul veți pute fi aceea, ce au dorit fundatorii, când au pus temelile acestui templu al științei și virtuții.

Nu mai povățuiți de luminile sfintei Sofii, patroanei institutului nostru, veți pute fi aceea, ce se dice despre voi, că sînteți; veți pute fi: speranța poporului vostru, spre binele și fericirea voastră, spre mărirea numelui fundatorilor institutului nostru și spre mândria îndreptățită a poporului nostru românesc.

Posta ultimă.

Londra, 11 Octomvrie n. În urma unei comunicări sosite aici, camera României are să fie convocată pe 27 Octomvrie în scopul de a aproba o mobilizare parțială.

Constantinopol, 11 Octomvrie n. Autoritatea de presă de aici a emis cătră toate redacțiunile provocarea, de a se feri de publicarea scirilor false sub greutatea celei mai aspre pedepse.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI.”

Paris, 12 Octomvrie n. Adunarea comitetului republican din departamentul Senei a hotărît să spriginească cu ocaziunea balotagelor pe deputații cari au avut la 4 Octomvrie cele mai multe voturi. Adunarea i-a recercat pe ceilalți republicani din celelalte departamente să facă asemenea.

Director: **Ioan Slavici.**

Redactor responsabil: **Cornel Pop Păcurar**

Sciri economice.

Falimentele în America și Olanda. Pareă că numai în America neguțatorii „inteligenti” găsesec că mijlocul cel mai sigur d'a face avere este de a da de mai multe ori faliment. Procedul este cunoscut și întrebuințat și în Olanda. Ca probă este faptul următor:

Poliția din Bruxelles a fost înscințată de către poliția din Schereningue despre disparițiunea frauduloasă a unui număr considerabil de giuvaeruri din magazinul unui giuvaergiu falit din acest oraș. Aceste giuvaeruri au fost ridicate în timpul nopții. Poliția din Scheveningue nu s'a gândit cătuși de puțin că este vorba de o hoție; ea este sigură că însuși giuvaergiu este culpabil de această sustragere. Semnalamentele acestor giuvaeruri a fost trimise telegrafic în Belgia și'n Englitera, și se crede că un complice al giuvaergiuului se va încerca să le vîndă.

Piața din Sighișoara, 9 Oct. Grâu curat hectolitra fl. 6.20 până fl. 6.20; grâu mestecat fl. 3.40 până fl. 4.—; sêcara fl. 2.80 până fl. 3.90; ovêșul fl. 1.40 până fl. 1.60; cucuruzul fl. 3.30; fasolea fl. 2.80; crumpenele fl. 1.50; mazerea chilo 22 cr.; lîntea 22 cr.; mîlaiul 12 cr.; lumini de sêu chilo 58 cr.; sîpunul 32 cr.; sêu brut 30 cr.; sêu de vită fl. 1.—; unsoare de porc 70 cr.; carnea de vită 40 cr.

Piața din Făgăraș, 9 Octomvrie. Grâu frumos hectolitra fl. 5.— până fl. 5.80; grâu mestecat fl. 3.50 până fl. 4.—; sêcara fl. 3.20 până fl. 3.50; cucuruzul fl. 3.— până fl. 4.20; ovêșul fl. 1.60 până fl. 1.75; sêmênța de cânepă fl. 6.— până fl. 7.—; sêmênța de în fl. 9.— până fl. 10.—; fasolea fl. 3.— până fl. 4.—; mazerea fl. 6.— până fl. 7.—; lîntea fl. 7.— până fl. 8.—; crumpenele fl. —.80 până fl. 1.40; mîlaiul fl. 7.— până fl. 8.—; sêu brut 100 chilo fl. 40.— până fl. —.—; unsorea de porc 65—70, slîșina 60—70; cânepa fl. 30.— până 45.— Un chilo carne de porc 40 cr.; carne de vită 38 cr.; carne de vițel 32 cr.; carne de mel — cr.; ouă 7 cu 10 cr.; chim fl. 12.— până fl. 15.—; lumini turnate de sêu 56 cr. până — cr.

Piața din Brașov, 9 Oct. Grâu hectolitra fl. 6.— grâu mestecat fl. 3.40, sêcara fl. 3.90, orđ fl. 2.50, ovêș fl. 1.90, cucuruzul fl. 3.40, mîlaiul fl. 3.—, mazerea fl. 4.—, lîntea fl. 4.50, fasolea fl. 2.80, crumpenele fl. 70 carnea de vită p. kilo 40 cr., carnea de porc 44 cr., carnea de berbec 28 cr.

Têrgul de rîmători în Steinbruch. În 8 Octomvrie n. s'a notat: unguresci bêtrâni grei 42.1/2 cr. până 43.1/2 cr., unguresci grei, tineri 44.1/2 cr. până 45.1/2 cr., de mijloc 45.— cr. până 46.— cr., ușori 47.— cr. până 48.— cr., marfă țerânească, grea 43.— cr. până 44.— cr., de mijloc 44.— cr. până 45.— cr., ușoară 46.— cr. până 47.— cr., românesci de Bakony, grei —.— cr. până —.— cr., transito de mijloc —.— cr. până —.— cr., transito ușori —.— cr. până —.— cr., transito sêrbesci, grei 45.— cr. până 46.— cr., transito de mijloc 46.1/2 cr. până 47.— cr., transito ușori 49.— cr. până 49.1/2 cr., îngrășați cu ghindă —.— cr. până —.— cr. per 4% cumpenți la gară.

LOTERIE.

Tragerea din 10 Octomvrie st. n.

Budapesta: 40 90 65 27 33.

Cursul la bursa de mărfuri din Budapesta

dela 10 Octomvrie st. n.

Grâu (din Banat): 72—73 Kilo fl. —.— până —.— 74—79 Kilo fl. —.— până —.—, (lungă Tisza) 72—74 Kilo fl. —.— până —.—, 74—79 Kilo fl. 7.30 până 7.70, (de Pesta) 72—74 Kilo fl. —.— până —.—, 74—79 Kilo fl. 7.20 până 7.55, (de Alba-Regală) 72—74 Kilo fl. —.— până —.—, 74—79 Kilo fl. 7.30 până 7.70, (de Bacșka) 72—74 Kilo fl. —.— până —.—, 74—79 Kilo fl. —.— până —.—, (din Ungaria de nord) 72—74 Kilo fl. —.— până —.—, 74—79 Kilo fl. 6.85 până 7.35.

Sêcara (ungurească) 70—72 Kilo fl. 6.05 până 6.30. Orđ (nutreț): 60—62 Kilo fl. 5.40 până 5.85; (de berărie) 62—84 Kilo fl. 6.20 până 7.20.

Ovêș (unguresc) 37—40 Kilo fl. 6.25 până 6.45. Cucuruz (de Banat): dela fl. 5.65 până 5.70; de alt soi fl. 5.60 până 5.65.

Rapița fl. 9.1/8 până 11.—; de Banat fl. 11.1/8 până 11.1/2.

Mîlaiu (unguresc): fl. 5.80 până 6.25.

Cursul pieței din Sibiu.

din 12 Octomvrie st. n. 1885.

Hârtie-monetă română . . . Cump. 8.77 vînd. 8.82
Lire turcesci 11.20 „ 11.25
Imperiali 10.20 „ 10.25
Ruble ruseci 1.20 „ 1.20 1/2

Bursa de București.

Cota oficială dela 9 Octomvrie st. n. 1885.

Renta amort. (5%) . . . Cump. 92.— vînd. 93.—
„ Rur. conv. (6%) . . . „ 87.— „ 87.—
Act. de asig. Dacia-Rom. . . „ 277.— „ 280.—
Banca națională a României . . „ 1100.— „ 1130.—
Impr. oraș. București . . . „ 30.— „ 32.—
Credit mob. rom. „ —.— „ —.—
Act. de asig. Naționala . . . „ 224.— „ —.—
Scrisuri fonciare urbane (5%) . . „ —.— „ 89.1/4
Societ. const. „ 174.1/2 „ 230.—
Schimb 4 luni „ —.— „ 34.—
Aur „ —.— „ 10.80

Bursa de Budapesta

din 10 Octomvrie st. n. 1885.

Renta de aur ung. 6% 96.90
„ „ hârtie „ 4% 89.90
„ „ hârtie „ 5% 148.—
Imprumutul căilor ferate ung. 96.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (1-a emisiune) 125.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (2-a emisiune) 109.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (3-a emisiune) 102.50
Bonuri rurale ung. 101.25
„ „ cu cl. de sortare 102.—
„ „ bînzăne-timșene 101.25
„ „ cu cl. de sortare 101.—
„ „ transilvane 102.—
„ „ croato-slavone 97.75
Despăgubire pentru dițma ung. de vin 117.—
Imprumut cu premiu ung. 120.75
Losuri pentru regularea Tisei și Segedin 81.30
Renta de hârtie austriacă 82.—
„ „ argint austriacă 108.50
„ „ aur austriacă 139.—
Losurile austr. din 1860 858.—
Acțiunile băncii austro-ungare 281.25
„ „ de credit ung. 280.30
Argintul —.—
Scrisuri fonciare a le institut. de cred. și ec. „Albina“ 101.50
Galbeni împărătesci 6.01
Napoleon-d'ori 10.02
Mărci 100 imp. germăne 61.90
Londra 10 Livres sterlinge 125.95

Bursa de Viena

din 10 Octomvrie st. n. 1885.

Rentă de aur ung. 6% 96.75
„ „ hârtie „ 4% 89.85
„ „ hârtie „ 5% 147.75
Imprumutul căilor ferate ung. 96.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (1-a emisiune) 125.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (2-a emisiune) 109.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (3-a emisiune) 102.50
Bonuri rurale ung. 101.50
„ „ cu cl. de sortare 102.25
„ „ bînzăne-timșene 101.50
„ „ cu cl. de sortare 101.50
„ „ transilvane 102.—
„ „ croato-slavone 97.75
Despăgubire pentru dițma ung. de vin 117.10
Imprumut cu premiu ung. 120.80
Losuri pentru regularea Tisei și Segedin 81.30
Rentă de hârtie austriacă 82.30
„ „ argint austriacă 108.80
„ „ aur austriacă 139.30
Losuri austr. din 1860 854.—
Acțiunile băncii austro-ungare 281.—
„ „ de credit ung. 280.20
Argintul —.—
Galbeni împărătesci 5.99
Napoleon-d'ori 10.01 1/2
Mărci 100 imp. germăne 61.95
Londra 10 Livres sterlinge 125.90

Nr. 4007/1885.

[191] 2—3

Nouă publicare de licitațiune.

Joi la 29 I. c. n. la oarele 9 a. m. se va ține în cancelaria comunei Vestem o nouă licitație pentru exarêndarea regalului de crîșmărit al comunei Vestem, pentru timpul dela 1 Ianuarie 1886 până cu finea Decemvrie 1891. Prețul de strigare e 1900 fl. v. a.

Condițiunile mai detaliate se pot afla la subscrisul oficiu și în cancelaria comunală din Vestem.

Sibiu, 9 Octomvrie 1885.

Oficiul pretorial central.

ad Nro 251/185

[195] 1—3

Concurs.

Pentru ocuparea postului de cancelist în biroul Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, în Sibiu, cu o remunerațiune anuală de 300 fl. v. a. se exerie prin această concurs.

Doritorii de a ocupa acest post, își vor trimite cererile, scrise cu mîna proprie, până la 15 Noemvrie st. n. a. c. la subsemnatul comitet însoțite de:

a) Atestatul de botez.
b) Adeverință despre studiile făcute, sau despre practica ce eventual au făcut în vr'o altă cancelarie.

c) Atestat de moralitate dela oficiile respective locale sau pretoriale.

d) Adeverință despre condițiunile de viață, în care trăiesce.

Cererile întrate după terminul indicat, nu se vor lua în considerare.

Informațiuni mai în detal asupra îndatoririlor legate de acest post, se pot căpeta dela biroul Asociațiunii transilvane.

Din ședința comitetului Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român ținută în Sibiu la 22 Septemvrie st. n. a. c.

Iacob Bologa m. p. Dr. D. P. Barcianu m. p.
Vice-presidente. secretar.

ad Nro 251/885

[196] 1—3

Concurs.

Venind în vacanță unul din stipendiile de 100 fl. v. a. pe an, menite pentru ascultătoare de pedagogie la un institut din patrie, se exerie concurs pentru conferirea din nou a acestui stipendiu.

Concurente vor avê să accludă cererei.

a) Atestatul de botez,
b) atestat despre progresul în studii în semestrul premergător.

c) Atestat de frecuentațiune în anul școlastic 1885—86.

d) Atestat de sărăcie dela oficiul comunal cu vidimarea oficiului pretorial; toate în original sau în copie autenticată.

Cererile sînt a se adresa subsemnatului Comitet în Sibiu până la 15 Noemvrie st. n. a. c. Cereri întrate după acest termin nu se vor lua în considerare.

Din ședința Comitetului Asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român ținută în Sibiu la 22 Septemvrie 1885.

Iacob Bologa m. p. Dr. D. P. Barcianu m. p.
vice-president secretar.

Banca generală de asigurare

[145] 30

„TRANSILVANIA“

în Sibiu,

fundată în anul 1868

asigurează prelîngă condițiunile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobilit etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termîni fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1881 fl. 427,157.49	în a. 1869—1881 fl. 282,919.87
în a. 1882 „ 54,792.92	în a. 1882 „ 32,382.04
în a. 1883 „ 34,761.25	în a. 1883 „ 32,843.10
în a. 1884 „ 24,778.08	în a. 1884 „ 40,084.13
Suma fl. 541,549.74	Suma fl. 388,229.14

929.778 fl. 88 cr.

Conform bilanțului pentru 1884 fondurile de rezervă și garanție se urcă la

555.114 fl. 63 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu (Strada Cîsnădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (C. I. Mănnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.